

Præsident Thomas S. Monson

Ført sikkert hjem

Vi ... skuer mod himlen efter den aldrig svigtende vejledning ... [så vi kan] fastlægge og følge en vis og god kurs.

Brødre, vi er forsamlet som en stor gruppe af præstedømmebærere, både her i Konferencecentret og rundt om i verden. Jeg er beæret og ydmyg over det ansvar, jeg har for at sige lidt til jer. Jeg beder til, at Herrens Ånd må være med mig, mens jeg taler.

For 75 år siden fejrede man den 14. februar 1939 en festdag i Hamburg i Tyskland. Ledsaget af ivrige taler, jublende folkemængder og afspilning af fædrelandssange blev det nye slagskib, *Bismarck*, søsat i floden Elben. Det stærkeste krigsskib i verden var et imponerende vidunder af panser og maskineri. Det havde krævet mere end 57.000 arbejdstegninger at konstruere de radarstyrede kanontårne med to 380 mm kanoner. Fartøjet havde mere end 45.000 km elektriske kredsløb. Skibet vejede over 35.000 tons, og armeringsplader gav maksimal beskyttelse. Det var majestætisk at skue, gigantisk af størrelse, formidabelt i sin ildkraft, og man mente ikke, at den mægtige kolos kunne synke.

Slagskibet *Bismarcks* møde med skæbnen kom to år senere den 24. maj 1941, da de to stærkeste krigsskibe i den engelske flåde, *Prince of Wales* og *Hood*, angreb *Bismarck* og den tyske krydser, *Prinz Eugen*. I løbet af fem minutter havde *Bismarck* sendt *Hood* til bunden af Atlanterhavet med hele

besætningen på over 1.400 mand, på nær tre. Det andet britiske slagskib, *Prince of Wales*, var blevet alvorligt beskadiget og vendte om.

I løbet af de næste tre dage blev *Bismarck* angrebet igen og igen af britiske krigsskibe og fly. Briterne samlede i alt fem slagskibe, to hangarskibe, 11 krydsere og 21 destroyere i et forsøg på at finde og sænke det mægtige skib *Bismarck*.

Under disse kamphandlinger forrettede granat efter granat kun

overfladisk skade på *Bismarck*. Kunne det virkelig ikke synke? Så ramte briterne heldigt med en torpedo, så *Bismarcks* ror blev låst fast. Man forsøgte uden held at reparere det. Med kanoner og besætningen klar kunne *Bismarck* kun sejle langsomt rundt i en ring. Det stærke tyske luftvåben var lige uden for rækkevidde. *Bismarck* kunne ikke nå en sikker havn, men ingen af delene kunne blive en sikker havn, for *Bismarck* havde mistet evnen til at følge en fastlagt kurs. Intet ror, ingen hjælp, ingen havn. Det lakkede mod enden. De britiske kanoner flammede, mens den tyske besætning åbnede bundventilerne for at sænke det fartøj, som tilsyneladende ikke kunne synke. Atlanterhavets glubske bølger skvulpede først langs siderne og slugte siden den tyske flådes stolthed. *Bismarck* var nu historie.¹

Ligesom *Bismarck* er vi alle et ingeniørmæssigt mirakel, men skabelsen af os blev ikke begrænset af menneskers hjerner. Mennesker

kan udtænke de mest komplicerede maskiner, men kan ikke give dem liv eller indgyde dem fornuft eller dømmekraft. Det er nemlig guddommelige gaver, som kun Gud kan skænke.

Brødre, ligesom roret er afgørende på et skib, har vi også fået et redskab til at sætte vores kurs på vores færd. Herrens fyrtårn giver tegn til os alle på livets hav. Tanken er, at vi følger en ufravigelige kurs mod vores ønskede mål – nemlig Guds celestiale rige. Et menneske uden mål er som et skib uden ror, der aldrig når den hjemlige havn. Signalet lyder til os alle, fastlæg din kurs, sæt sejl, indstil roret og fortsæt fremad.

Som det gjaldt det mægtige skib *Bismarck*, gælder det også mennesket. Turbiners trykkraft og propellers potens er nyttesløse uden noget begreb om retning, udnyttelse af energien, uden nogen styring ved roret, der, selv om det er skjult og er relativt lille, alligevel er en absolut afgørende funktion.

Vor Fader har sørget for solen, månen og stjernerne – himmelske galakser, som kan lede sømænd på sejlruiter over havet. Vi, som vandrer på livets vej, har han også givet et klart kort og anvist vejen mod vores ønskede destination. Han advarer os mod omveje, faldgruber og fælder. Vi kan ikke lade os narre af dem, som vil føre os på afveje, dygtige fløjtespilende rottefængere, som med synd lokker os hid og did. I stedet stopper vi op for at bede, vi lytter til den stille, sagte stemme, som i vores sjæls inderste fremhviser Mesterens blide opfordring: »Kom så og følg mig.«²

Dog er der dem, som ikke vil høre, som ikke vil adlyde, og som foretrækker at gå deres egne veje. Alt for ofte falder de for de fristelser, som omgiver os alle, og som kan virke meget tillokkende.

Som bærere af præstedømmet er vi placeret på jorden i en vanskelig tid. Vi lever i en kompleks verden med store konflikter alle vegne. Politiske rænkespil underminerer nationers stabilitet, tyranner tilraner sig magt, og visse samfundsgrupper synes for stedse undertrykt, nægtet muligheder og efterladt med en følelse af fiasko. Menneskers sofisterier ringer for vore øren, og synden snurrer omkring os.

Det er vores ansvar at være værdige til alle de storslåede velsignelser, som vor himmelske Fader har i vente til os. Uanset hvor vi er, følger vores præstedømme med os. Står vi på hellige steder? Stands op for at overveje

konsekvenserne, før I placerer jer selv eller jeres præstedømme i fare ved at gå til steder eller deltage i aktiviteter, som ikke er værdige for jer eller dette præstedømme.

Vi, som er blevet ordineret til Guds præstedømme, kan gøre en forskel. Når vi bevarer vores personlige renhed og ærer vores præstedømme, kan vi blive retfærdige eksempler til efterlevelse. Apostlen Paulus sagde: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«³ Han skrev også, at Kristi tilhængere skulle blive »som himmellys i verden.«⁴ Retfærdige eksempler kan oplyse en stadigt mørkere verden.

Mange af jer husker præsident N. Eldon Tanner, der tjente som rådgiver til fire af Kirkens præsidenter. Han var et ufravigeligt eksempel på retskaffenhed gennem hele sin karriere i erhvervslivet, som politiker i Canada og som Jesu Kristi apostel. Han gav os dette inspirerede råd: »Intet vil bringe større glæde og medgang end at leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme. Vær et godt eksempel, vær en positiv indflydelse.«

Han fortsatte: »Hver eneste af os er blevet forudordineret til et eller andet værk som [Guds] udvalgte tjener, som han har anset for værdig til at overdrage præstedømmet og magt til at handle i hans navn. Husk altid, at folk ser jer som ledere, og I påvirker andres tilværelse enten i god eller dårlig retning, og den indflydelse vil kunne mærkes i kommende generationer.«⁵

Vi bliver styrket af den sandhed, at den største styrke i verden i dag er Guds kraft, sådan som den virker gennem menneskene. For at kunne sejle trygt over livets hav har vi brug for vejledning fra den største sømand nogensinde – den store Jahve. Vi rækker ud, vi rækker op for at få himmelsk hjælp.

Et velkendt eksempel på en, der ikke bad om hjælp, var Kain, Adam og Evas søn. Fuld af potentiale, men svag af karakter gjorde Kain sig skyldig i grådighed, misundelse, u lydighed, ja, endog mord, hvilket ødelagde hans personlige ror, der kunne have ført ham sikkert frem til ophøjelse. Han så nedad i stedet for opad, og han faldt.

På et andet tidspunkt blev en af Guds tjenere prøvet af en ugudelig konge. Ved hjælp af himmelsk inspiration tydede Daniel skriften på væggen for kongen. Omkring de lovede belønninger – kostbare klæder, guldkæder og politisk magt – sagde Daniel: »Dine gaver kan du beholde, og dine forærringer kan du give til andre.«⁶ Daniel blev tilbudt stor rigdom og magt, verdens ting, ikke Guds. Daniel modstod og forblev trofast.

Senere da Daniel bad til Gud trods et forbud mod det, blev han kastet i løvekulen. I Bibelen læser vi, at Daniel næste morgen blev løftet op af løvekulen, og »at han ikke havde lidt

nogen skade, fordi han havde stolet på sin Gud.«⁷ Daniel havde i en kritisk situation besluttet sig for at holde fast i en sikker kurs, der gav guddommelig beskyttelse og udgjorde et sikkert fristed. Denne beskyttelse kan også blive os til del, hvis vi holder kursen mod vores evige hjem.

Historien viser som timeglassets sand tidens gang. Et nyt hold står klar på livets scene. Tidens problemer lurer ildevarslende forude. Gennem hele verdenshistorien har Satan arbejdet utrætteligt for at tilintetgøre Kristi tilhængere. Hvis vi bukker under for hans tillokkelser – vil vi ligesom det mægtige skib *Bismarck* – miste det ror, der kan føre os i sikkerhed. Hvis vi i stedet skuer mod himlen efter den aldrig svigtende vejledning, selvom vi er omgivet af alle det moderne livs tillokkelser, kan vi fastlægge og følge en vis og god kurs. Vor himmelske Fader vil ikke lade vore bønner stå ubesvarede hen. Når vi søger himlens hjælp, vil vores ror ikke låse sig fast, som det gjorde på *Bismarck*.

Vi kan sejle sikkert på livets hav, når vi vover os ud på vores personlige rejse. Må vi have mod som Daniel, så vi kan forblive trofaste trods al den synd og fristelse, der omgiver os. Må vore vidnesbyrd være dybe og stærke som Jakobs, Nefis bror, som, da han stod over for en, som på enhver måde forsøgte at forpurre hans tro, erklærede: »Derfor kunne jeg ikke rokkes.«⁸

Brødre, må troens ror lede os frem på vores rejse, så vi også må finde sikkert hjem – hjem til Gud, så vi kan dvæle med ham evindeligt. At det må være tilfældet for os alle beder jeg om i vor Herres og Frelzers, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck*, 1974.
2. Luk 18:22.
3. 1 Tim 4:12.
4. Fil 2:15.
5. Se N. Eldon Tanner, »Thi de ville hellere have ære fra mennesker end ære fra Gud«, *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 59.
6. Dan 5:17.
7. Dan 6:24.
8. Jakob 7:5.